

le žrtev razmer, kjer bi sosed bil seveda žrtev svoje zlobe. Toda ali je nacionalizem vzgojil narode zares tako brezvestno, da nimajo več hrabrosti za iskren »confiteor«? V velikih krizah svojega življenja je treba pogumno revidirati vse pojme, da se odkrije stvarnost. To velja povsod, tudi za Podonavje.

Podonavje je nerazdružen del Srednje Evrope. Simbioza z Nemci je naša usoda. Nacionalni socializem jo hoče urediti z bilateralnimi pogodbami. Ali Nemec je v tem primeru — kolikšna ironija! — malikovalec najhujšega manchesterstva. Liberalna je zahteva, da se pritlikavec »svobodno« pogaja z velikanom. Tako se je delavec »svobodno« pogajal z delodajalcem!

Mali narodi Podonavja ječe danes pod istim liberalizmom. Premagati ga morejo samo z istim orožjem, kakor delavec, — s koalicijskim pravom, t. j. s podonavsko Unijo. Ta ustvarja harmonijo, kjer so doslej vreščale disonance. Kajti ta Unija je nemška, ker varuje nemški narod posledic slepega zaupanja v silo; ta Unija je italijanska, ker rešuje smisel svetovne vojne za Italijo, ravnotežje v Podonavju; ta Unija je madžarska in rumunska, ker daje dvema tujcema med narodi Vzhodne Evrope naenkrat pobratime, predvsem pa je slovanska, ker je edina sposobna, rešiti čast slovanske revolucije.

PISMO IZ TUJINE

MATIJA BERDNIK

*Tkala sva skupaj preprogo mladosti,
bogastvo pomladi sva si delila.
V časa ravnini sva se zgrešila.
Sedaj ne sprašuj več po moji skrivnosti.*

— — — — —
*Desetkrat je pela tuja pomlad
skozi moje telo,
desetkrat sem v omotici gledal,
kako tuje rože cveto.*

*Ostala si v dalji.
Sleherno cesto poznam
in vendar k tebi ne smem.
V tujini sem sam.
V našem trtju grozdje zori,
tu je deževje in noč.
Jesen je
in sleherni stavek začenjam z ,nekoč'
kot v hišah, kjer shrambe so prazne.
Knjigo odpiram — med listi suh cvet —
ne, moj mladi dan nima besed.*